

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A.P.
przeciwko P. S.A. w W. [...] Zakładowi w R.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13
grudnia 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Rzeszowie
z dnia 7 października 2022 r., sygn. akt IV Pa 23/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. S.A. w W. [...] Zakładu w R. na rzecz A.P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.**

[az]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 3 lipca 2019 r., przywrócił powódkę A.P. do pracy u strony pozwanej – P. Sp. z o.o. Oddział [...] z siedzibą w R. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy (punkt I wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.649,89 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem jej podjęcia (punkt II wyroku), rozstrzygając także o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 7 października 2022 r., oddalił apelację strony pozwanej od powyższego wyroku i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

W sprawie ustalono, że oświadczeniem z dnia 9 marca 2005 r. pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 26 stycznia 2006 r., przywrócił powódkę do pracy na uprzednio zajmowane stanowisko pracy i płacy. Na przełomie stycznia i lutego 2006 r. zgłosiła ona gotowość do podjęcia pracy u pracodawcy, obecnie strony pozwanej „P.” Sp. z o.o. Oddział [...] w R. i nadal pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku [...].

Ustalono dalej, że pismem z dnia 14 lipca 2015 r. pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, wskazując jako przyczynę, utratę uprawnień do wykonywania czynności [...] w wyniku złożenia egzaminu weryfikacyjnego na stanowisko kierownika pociągu z wynikiem negatywnym. Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r., przywrócił powódkę do pracy na uprzednio zajmowane stanowisko pracy i płacy. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 22 września 2016 r.

W związku ze zgłoszeniem gotowości do podjęcia pracy z dniem 27 września 2016 r. powódka została dopuszczona do pracy i wypłacono jej wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Pracodawca podjął decyzję o poddaniu powódki egzaminowi weryfikacyjnemu na stanowisko [...], w związku z czym do zadań powódki należało przygotować się do egzaminu we własnym zakresie. Mimo wyznaczenia opiekuna zajęć próbnych M.D., która miała przeprowadzać zajęcia próbne od 27 września do 31 października 2016 r., zajęcia takie się nie odbyły i nie dostarczono powódce żadnych materiałów. Decyzją z dnia 25 października 2016 r. Urząd Transportu Kolejowego Oddział Terenowy w L. powołał Komisję Egzaminacyjną w składzie K.B. (przewodniczący), R.B. oraz J.S. (członkowie Komisji) do stwierdzenia kwalifikacji i przygotowania zawodowego na stanowiska ustawiacz, manewrowy, rewident taboru i kierownik pociągu.

Po zdaniu egzaminu praktycznego, powódka przystąpiła do części teoretycznej egzaminu. Pozytywna ocena testu A.P., składającego się z 36 pytań,

wymagała prawidłowej odpowiedzi na 24 pytania. Powódka odpowiedziała prawidłowo na 22 pytania i wobec tego uzyskała ocenę negatywną.

Pismem z dnia 6 marca 2017 r. strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął z dniem 30 czerwca 2017 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazała utratę uprawnień do wykonywania czynności [...] w wyniku złożenia egzaminu weryfikacyjnego na stanowisko [...] z wynikiem negatywnym.

Sąd Okręgowy uznał, że wypowiedzenie powódce A.P. umowy o pracę nastąpiło w sposób niezgodny z prawem. Sąd Okręgowy podkreślił, że wymóg co do kwalifikacji zawodowych członków komisji, którzy przeprowadzili egzamin wobec powódki, nie został w żadnym aspekcie spełniony.

W ocenie Sądu Okręgowego, przewodniczący komisji nie posiadał kwalifikacji zawodowej powódki, a w konsekwencji nie mógł posiadać 4-letniego stażu pracy w tej specjalności, tj. [...]. Podobnie ma się sytuacja w odniesieniu do pozostałych członków komisji; żadna z nich nie posiadała kwalifikacji zawodowej odpowiadającej kwalifikacji zawodowej powódki. K.B., R.B. i J.S. nigdy nie pracowali w tzw. drużynach konduktorskich, nie byli [...]. K.B. i R.B. byli dyżurnymi ruchu a J.S. zajmował u pozwanego stanowisko kontrolera/rewidenta. Wskazana komisja nie posiadała wiedzy ani doświadczenia zawodowego w zakresie specjalności zawodowej – [...], pomimo że przeprowadziła zarówno egzamin weryfikacyjny praktyczny, jak i teoretyczny. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie stanowi spełnienia wymagań kwalifikacyjnych to, że K.B. w dniu 30 kwietnia 1982 r. zdał egzamin na dyżurnego ruchu, że J.S. w dniu 26 maja 2001 r. zdał egzamin na manewrowego, a R.B. w latach 1990 - 1991 zdała egzaminy na dyżurnego ruchu i że stanowiska te są bezpośrednio związane z prowadzeniem ruchu na liniach kolejowych. Jak wskazywał sam pozwany, można mówić jedynie o pewnym powiązaniu tych stanowisk/uprawnień ze stanowiskiem [...]. Tymczasem przepisy § 44 ust. 7 w związku z 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 46) wyraźnie stanowią o „kwalifikacjach zawodowych

odpowiadających jednej ze specjalności osób egzaminowanych” oraz o „4-letnim stażu pracy w tej specjalności”. K.B. tych kwalifikacji zawodowych nie posiadał, gdyż nigdy nie pracował na stanowisku [...]. Jak wynika z jego akt osobowych, zajmował stanowiska dyspozytora, naczelnika i inspektora. W konsekwencji nie mógł również spełnić drugiej z przesłanek, a mianowicie posiadać co najmniej 4-letniego stażu w danej specjalności, tj. w tym przypadku [...]. Podobnie kwalifikacji do przeprowadzenia egzaminu weryfikacyjnego nie posiadali J.S. i R.B. – pozostali członkowie komisji. R.B. była zatrudniona u pozwanego na stanowiskach: zawiadowcy stacji, kontrolera i inspektora, a J.S. - na stanowiskach: elektromontera, rewidenta taboru i mistrza. W konsekwencji również i te osoby nie spełniały wymogu stawianego przez rozporządzenie. Sąd podkreślił, że art. 22d ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1786) różnicuje stanowiska związane z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego, wskazując, że stanowiskami takimi są dyżurny ruchu, nastawniczy, zwrotniczy, kierownik pociągu, ustawiacz, manewrowy, rewident taboru, automatyk, toromistrz, dróżnik przejazdowy. Takie rozróżnienie stanowisk jednoznacznie wskazuje, że stanowiska te to tzw. „specjalności”, o których mowa w § 44 ust. 7 w związku z 24 ust. 1 pkt 1 i 2 przywołanego wyżej rozporządzenia, a stanowisko [...] jest wśród nich wyraźnie wyodrębnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozytywna ocena testu A.P., składającego się z 36 pytań, wymagała prawidłowej odpowiedzi na 24 pytania. Trzy pytania testowe o nr 7, 8 i 20 zostały przygotowane niewłaściwie, albowiem proponowane odpowiedzi nie były jednoznaczne - nie można było pytań tych uznać jako testu jednokrotnego wyboru. Zdaniem Sądu, zawarcie w teście niejednoznacznych odpowiedzi mogło wzbudzić u powódki uzasadnione wątpliwości co do rodzaju testu i tego, czy nie jest on rzeczywiście testem jednokrotnego wyboru, a to z kolei, mogło rzutować na prawidłowość innych zaznaczanych w nim odpowiedzi (a w konsekwencji - przebieg egzaminu).

Zdaniem Sądu Okręgowego, strona pozwana, przeprowadzając część pisemną - testową egzaminu weryfikacyjnego powódki, naruszyła przepisy rozporządzenia, co z kolei podważa ostateczny wynik egzaminu powódki i jego niezaliczenie jako przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:
 1. art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w związku z § 44 ust. 7 w związku z 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż przewodniczący komisji egzaminacyjnej nie posiadał kwalifikacji zawodowych, tj. [...] oraz w składzie komisji nie było co najmniej dwóch członków posiadających kwalifikacje zawodowe odpowiadające kwalifikacji osoby egzaminowanej, co było niezbędnym wymogiem przeprowadzenia egzaminu w sytuacji, w której komisja w składzie: K.B., R.B., J.S. została powołana zgodnie z przepisami prawa, dlatego też decyzją z dnia 25 października 2016 r. Urzędu Transportu Kolejowego Oddział terenowy w L. zostali oni powołani do komisji egzaminacyjnej, albowiem K.B. posiadał uprawnienia zawodowe odpowiadające jednej ze specjalności osób egzaminowanych, gdyż 30 kwietnia 1982 r. zdał egzamin na dyżurnego ruchu a stanowisko to jest bezpośrednio związane z prowadzeniem ruchu na liniach kolejowych, tak samo jak ma to miejsce w przypadku [...], jak również posiada 4-letni staż pracy w danej specjalności, zaś R.B. posiadała uprawnienia zawodowe odpowiadające jednej ze specjalności osób egzaminowanych, gdyż w latach 1990-1991 zdała egzaminy na dyżurnego ruchu a stanowisko to jest bezpośrednio związane z prowadzeniem ruchu na liniach kolejowych tak samo jak w przypadku [...], a J.S. posiadał uprawnienia zawodowe odpowiadające jednej ze specjalności osób egzaminowanych, gdyż 26 maja 2001 r. zdał egzamin na manewrowego a stanowisko to jest związane z prowadzeniem ruchu na liniach kolejowych tak jak w przypadku [...], czym wypełniono wymagania wynikające z powołanych przepisów;
 2. art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w związku z § 44 ust. 3 w związku z ust. 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników

zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych, przez błędną wykładnię i uznanie, że egzamin weryfikacyjny jest nieważny z powodu braku odbycia zajęć próbnych przez powódkę w sytuacji, gdy wobec powódki przeprowadzono zajęcia próbne na stanowisku kolejowym, a ich przeprowadzenie zostało odnotowane w ewidencji czasu pracy powódki; nie ma więc podstaw do przyjęcia w niniejszej sprawie, że w przypadku powódki nie doszło do przeprowadzenia zajęć próbnych, które były odnotowane w czasie pracy symbolem S w tabelce szkolenia w karcie ewidencji od września do 2016 r. do marca 2017 r., którego dotyczy egzamin weryfikacyjny, jakiemu została poddana przez pracodawcę, czym spełniono wymóg z art. 44 ust. 3 powyższego rozporządzenia;

3. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 k.p.c., przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu wybiórczej oceny zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, objawiające się w szczególności uznaniem, że brak jest dowodów świadczących o faktycznym odbyciu zajęć próbnych przez powódkę, ich harmonogramie i przebiegu, pomimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdzał, że powódka odbyła zajęcia próbne a na jej opiekuna w tym zakresie wyznaczono R.D.; zajęcia te zostały przeprowadzone, co potwierdził powołany świadek M.S., która zeznała, że zajęcia się odbyły a powódka szkoliła się przy niej.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, a także istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Stwierdziła, że niezbędne jest udzielenie przez Sąd Najwyższy odpowiedzi na następujące pytania:

1. czy osoba posiadająca wykształcenie wyższe, zdany egzamin na dyżurnego ruchu oraz posiadająca 4-letni staż w danej specjalności może pełnić funkcję przewodniczącego komisji egzaminacyjnej i być na to stanowisko powołany zgodnie z przepisami prawa na podstawie art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z

dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w związku z § 44 ust. 7 w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych?,

2. czy osoba posiadająca wykształcenie wyższe, zdany egzamin na manewrowego oraz posiadająca 4-letni staż w danej specjalności może pełnić funkcję członka komisji i być powołana na wyżej wymienione stanowisko zgodnie z przepisami prawa, tj. na podstawie art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 - ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w związku z § 44 ust. 7 w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych, a w konsekwencji czy spełnia wymogi przewidziane w ww. przepisach?,

3. czy osoba posiadająca wykształcenie wyższe, zdany egzamin na dyżurnego oraz posiadający 4-letni staż w danej specjalności i został może pełnić funkcję członka komisji i być powołana na wyżej wymienione stanowisko zgodnie z przepisami prawa, tj. na podstawie art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w związku z § 44 ust. 7 w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych?

4. czy powyżej wskazana komisja, w skład której wchodzi osoby posiadające uprawnienia dyżurnego ruchu oraz manewrowego, wykształcenie wyższe oraz 4 letni staż pracy została powołana zgodnie z przepisami prawa na podstawie art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w związku z § 44 ust. 7 w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w

sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych?,

5. czy pracodawca w świetle obowiązujących przepisów, tj. ustawy o transporcie kolejowym oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych jest zobowiązany do prowadzenia dokumentacji dotyczącej szkoleń i harmonogramów zajęć w stosunku do pracownika o wieloletnim stażu pracy.

Powódka, w odpowiedzi na skargę, wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów w postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym mający wprawdzie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw, jednakże jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX

nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Z kolei przesłanka w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów występuje wtedy, gdy określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź gdy jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

Skarżący nie spełnił powyższych wymagań.

Odnośnie do twierdzeń o występowaniu istotnych zagadnień prawnych należy stwierdzić, że po pierwsze, przedstawiane wątpliwości dotyczą nie tyle kwestii prawnych, co lokują się w obszarze wiadomości specjalnych, bowiem – w razie sporu - takich właśnie wiadomości wymaga ustalenie, czy dana osoba (członek komisji przeprowadzającej egzamin weryfikacyjny) posiada kwalifikacje zawodowe odpowiadające jednej ze specjalności osób egzaminowanych. Inaczej rzecz ujmując, rozstrzygnięcie tej kwestii zależy od wiedzy fachowej, specjalistycznej z zakresu kolejnictwa, a nie od wiedzy prawniczej.

Po drugie, pytanie, czy pracodawca jest zobowiązany do prowadzenia dokumentacji dotyczącej szkoleń i harmonogramów zajęć w stosunku do pracownika o wieloletnim stażu

pracy, dotyczy podstawy kasacyjnej naruszenia art. 233 k.p.c., bowiem zmierza do podważenia wnioskowania Sądu drugiej instancji o nieprzeprowadzeniu wobec powódki obowiązkowych zajęć próbnych, wywodzonego z nieprzedstawienia przez pracodawcę stosownej dokumentacji. Należy zatem przypomnieć, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołał skarżący w podstawach kasacyjnych. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., II UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 513257).

Po trzecie i najważniejsze, skarżący nie powołał w podstawach kasacyjnych kluczowego przepisu, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 45 § 1 k.p. Przedmiotem sporu była zasadność wypowiedzenia umowy o pracę i roszczenie oparte na tym właśnie przepisie. To w aspekcie tego przepisu została przeprowadzona ocena dochowania przez skarżącego wymagań przewidzianych przepisami powołanymi w podstawach kasacyjnych a dotyczącymi przeprowadzania egzaminu weryfikującego.

W myśl art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod

rozważyć nieważność postępowania. Oznacza to, że zakres dopuszczalnej kognicji Sądu Najwyższego wyznacza strona skarżąca, która z mocy art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna przytoczyć podstawy kasacyjne, zaś granice tych podstaw wyznaczają zarzuty naruszenia wskazanych przepisów prawa. Sąd Najwyższy jest władny dokonywać oceny tylko tych zarzutów, które zostały sformułowane przez skarżącego i nie może uwzględniać naruszenia innych przepisów, a zwłaszcza nie może zastąpić skarżącego w wyborze przepisów, które mogły być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia.

Z tych samych przyczyn nie ma także potrzeby wykładni przepisów prawnych powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935), orzekł jak w sentencji.

[az]

[ał]